

Arrest

nr. 159 490 van 5 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Kabul, waar u ook steeds gewoond heeft tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Uw echtgenoot had een tapijthandel in het centrum van de stad. U kwam op 1 oktober 2009 aan in België en diende de daaropvolgende dag een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties samen met uw echtgenoot A.M.A. (O.V. X), uw zoon A.A.K. (O.V. X) en uw dochter A.M. (O.VX). U verklaarde toen Afghanistan te hebben verlaten omwille van uw vrees voor T.K., een beruchte crimineel, die met uw dochter wenste te huwen. U verklaarde tevens dat uw oudste zoon A.Y. klacht indiende bij de politie omwille van mishandelingen die u onderging vanwege handlangers van T.K., maar dat uw zoon nadien door T.K. ontvoerd werd. Op 17 juni 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de

Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus gezien er geen geloof gehecht kon worden aan de door u aangehaalde asielmotieven. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De beslissing van het CGVS werd bevestigd door de RVV in het arrest van 29 oktober 2010. U diende geen cassatieberoep tegen deze beslissing in.

U verliet vervolgens het grondgebied niet en diende een tweede asielaanvraag in op 20 december 2012 waarbij u volhardde in de asielmotieven die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aanhaalde, namelijk uw vrees voor T.K.. U voegde aan uw eerdere asielmotieven nog toe dat iets meer dan twee weken na jullie vertrek uit Afghanistan uw zoon A.Y., die voor jullie vertrek ontvoerd werd, vermoord werd teruggevonden door de politie van de stad Kabul. Bij het lichaam van uw zoon werd ook een anonieme dreigbrief gevonden, waarin uw hele gezin met de dood bedreigd wordt. Op 28 november 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De RVV bevestigde deze beslissing en de en de hierin vervatte motieven in het arrest van 20 maart 2013. U diende geen cassatieberoep tegen deze beslissing in.

Op 20 februari 2014 diende u een derde en huidige asielaanvraag in. In het kader van deze aanvraag haalt u enerzijds opnieuw uw vrees voor de crimineel T.K. aan die uw dochter zou willen huwen en uw oudste zoon ontvoerde en vermoorde. Verder verklaart u dat uw schoonzus, die samen met uw schoonbroer uw leegstaande woning in Kaboel betrok, werd gedood. Ongeveer twee weken voor het gehoor bij het CGVS werd een andere schoonbroer in Kaboel gedood. U vermoedt dat de mensen van T.K. verantwoordelijk zijn voor beide moorden. Anderzijds stelt u zowel uw schoonfamilie in Afghanistan, de Afgaanse overheid als de taliban te vrezen omwille van het verblijf van uw gezinsleden in een kerk in België. U verklaart dat uw familieleden uw gezinsleden ervan verdenken bekeerd te zijn tot het christendom. Ook de taliban zou uw echtgenoot en uw kinderen ervan verdenken het islamitisch geloof te hebben verlaten en stuurde een dreigbrief naar uw woning in Kaboel. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw taskara en die van uw echtgenoot, een politieaangifte dd. 19.09.1392 (10.10.2013), een algemene dreigbrief van de taliban, een dreigbrief die de taliban naar uw huis in Kaboel verstuurde en een document ter bevestiging van uw problemen in Afghanistan opgemaakt door een vriend van uw echtgenoot in Afghanistan. Tijdens het gehoor voor het CGVS legde u nog een attest neer, opgemaakt door een Belgische psycholoog.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw zoon, A.A.K., ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag enerzijds steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerdere asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk uw vrees voor de crimineel T.K. die uw zuster wilde huwen en later uw broer ontvoerde en doodde. De vervolgingsfeiten die u aanhaalt in het kader van uw huidige asielaanvraag, namelijk uw bewering dat na het afsluiten van uw tweede asielaanvraag uw tante en uw oom door de mannen van T.K. werden vermoord, bouwen immers volledig voort op deze motieven. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw tweede asielaanvraag op 28 november 2012 door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien er, net zoals in het kader van uw eerste asielaanvraag, geen geloof gehecht kon worden aan uw beweringen betreffende uw problemen met een crimineel met de naam T.K.. U ging tegen deze beslissing in beroep maar op 20 maart 2013 besloot de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Hoewel uw huidige asielaanvraag op datum van 24 maart 2014 in overweging werd genomen, moet wat betreft uw beweerde vrees voor de criminele bende rond T.K. worden besloten dat u er niet in bent geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico in de zin van art. 48/4 § 2, a of b van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken. U bracht immers geen nieuwe elementen aan die toelaten om de geloofwaardigheidsbeoordeling betreffende uw vrees voor deze persoon te herzien. Bijgevolg bent u er ook niet in geslaagd om de recente problemen die hiervan in het verlengde liggen, namelijk de moord op uw tante en later op uw oom, aannemelijk te maken.

Er dient bovendien opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van uw beweringen over incidenten met de handlangers van T.K. na jullie vertrek uit Afghanistan en de moord op uw tante bijkomend ondergraven wordt door de bijzonder vage en met elkaar tegenstrijdige verklaringen die u en uw

gezinsleden voor de asielinstanties hierover aflegden. Zo stelt uw zuster tijdens haar gehoor dat uw oom en uw tante die in jullie huis in Kaboel woonden tweemaal bezoek ontvingen van de handlangers van T.K. Tijdens het eerste bezoek zouden ze met een buurman gepraat hebben (cgvs A.M., p.4). Uw vader verklaart over dit eerste incident dat zijn broer, uw oom, toen een discussie met hen had (cgvs A.M.A., p.3). U beweert tijdens uw gehoor dan weer dat uw oom tijdens dit bezoek niet thuis was en dat de mannen van T.K. met een vriend van uw vader, die een deel van jullie huis bewoont, spraken (cgvs A.A.K., p.5). Betreffende het overlijden van uw tante na het tweede bezoek van de handlangers van T.K. verklaarde uw zuster op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw tante, de zus van uw vader, jullie de dag van haar dood opbelde om het spijtige nieuws mee te delen (verklaring meervoudige aanvraag A.M. – vraag 12). Ook uw vader stelde dat zijn zuster hem van het overlijden van zijn schoonzus op de hoogte bracht. Daarna zou hij zijn opgebeld door zijn broer, de echtgenoot van zijn vermoorde schoonzus N. (verklaring meervoudige aanvraag A.M.A. – vraag 12). Uw moeder verklaarde dan weer dat haar schoonbroer jullie opbelde om het overlijden te melden en dat hij jullie verantwoordelijk hield voor haar dood (verklaring meervoudige aanvraag A.K. – vraag 12). Ook u stelde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader de dag van de feiten hierover geïnformeerd werd door uw oom (verklaring meervoudige aanvraag A.A.K. – vraag 12). Tijdens zijn gehoor voor het CGVS stelde hij dan weer dat de zuster van uw vader jullie het nieuws meldde. Daarna zou uw gezin opgebeld zijn door de oom die later eveneens door de handlangers van T.K. gedood werd (cgvs A.A.K., p.7). Uw vader stelde tijdens zijn gehoor voor het CGVS aanvankelijk dat iedereen van het gezin aanwezig was bij deze telefoontjes zodat redelijkerwijs aangenomen kan worden dat alle gezinsleden gelijklopende verklaringen afleggen wat betreft de identiteit van het familielid dat jullie opbelde. Slechts wanneer uw vader expliciet de vraag werd gesteld of ook u aanwezig was tijdens dit telefoontje stelde hij dan weer het toch niet zeker te weten (cgvs A.M.A., p.8). U stelt tijdens uw gehoor voor het CGVS als verklaring voor uw tegenstrijdige beweringen dat u op het moment van het telefoontje in de kerk verbleef (cgvs A.A.K., p.7-8). Zelfs indien uw afwezigheid op het moment van het telefonisch bericht aangaande de moord op uw tante een verklaring zou kunnen zijn voor uw weinig consistente beweringen biedt dit geen verklaring voor de vaststelling dat ook uw moeder op de DVZ stelde dat uw oom uw gezinsleden opbelde om hen het nieuw te brengen.

Bijgevolg kan er op basis van uw verklaringen met betrekking tot de problemen met T.K. en de gevolgen ervan in uw hoofde niet worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade.

Anderzijds verklaren uw gezinsleden (cgvs A.M., p.3-5 en cgvs A.M.A., p.9) en u (cgvs A.A.K. 10.07.2014, p.2, 4, 5 en 9) in het kader van jullie huidige asielaanvraag zowel uw familieleden en kennissen in Afghanistan, de Afgaanse overheid als de taliban te vrezen omwille van jullie vermeende bekering tot het christendom na het verblijf van u en uw gezinsleden in een kerk in België. U stelt hierover dat uw foto's en het nieuws over uw engagement bij de protesten in de Brusselse kerk in Afghanistan werden verspreid. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen en die van uw gezinsleden allerminst overtuigen.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u noch uw vader er tijdens het gehoor voor het CGVS in slagen duidelijk aan te wijzen wie jullie binnen de familie vrezen. Wanneer het CGVS u confronteert met de vaststelling dat u nogal vaag stelt uw omgeving in Afghanistan te vrezen en u uitnodigt te vertellen wie u concreet vreest stelt u expliciet geen namen te kunnen noemen. Ook uw vader verklaart niet te weten wie hij exact vreest binnen de familie wanneer hem deze vraag gesteld wordt. Zowel uw vader als u verwijzen daarna naar de begrafenis van uw oom en stellen de daar aanwezige familie en kennissen te vrezen omdat de mullah die de begrafenis leidde jullie beschuldigde van apostasie (cgvs A.A.K. 10.07.2014, p.9 en cgvs A.M.A., p.8-9). Betreffende deze laatste bewering dient dan weer te worden opgemerkt dat het CGVS in uw eerdere noch in uw huidige asielaanvraag enig geloof gehecht heeft aan uw verklaringen betreffende uw problemen met een crimineel met de naam T.K.. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die daaruit volgden zoals de moord op uw oom en zijn begrafenis zodat er evenmin geloof gehecht worden aan de beweringen van uw gezinsleden dat de mullah die de begrafenis leidde uw familieleden tegen jullie opzette omdat u en uw gezinsleden het islamitisch geloof zouden hebben verlaten.

Verder verklaart u ook de taliban te vrezen omdat zij jullie ervan zouden verdenken bekeerd te zijn na jullie verblijf in een kerk. U legt in dit kader een dreigbrief neer die de taliban naar jullie huis in Kaboel stuurde. De geloofwaardigheid van uw bewering dat de taliban u en uw familieleden ervan verdenken het islamitische geloof te hebben verlaten en daarop een dreigbrief naar uw woning in Kaboel stuurde wordt in ernstige mate ondergraven door de vaststelling dat u de ontvangstdatum van de dreigbrief geheel niet in de tijd kan situeren en dat u evenmin de op de brief vermelde datum heeft omgezet naar de Afgaanse kalender (cgvs 10.06.2014, p.6-7). Van iemand die asiel aanvraagt in een ander land omdat hij of zij vervolging vreest in het land van herkomst en ter staving van deze vrees een dreigbrief

voorlegt mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij de ontvangstdatum van deze brief in zijn thuisland ongeveer in de tijd kan situeren en dat men inspanningen levert om deze informatie te bekomen. Ook uw zuster blijkt geen idee te hebben wanneer deze dreigbrief verstuurd werd. Zij weet enkel te vertellen dat jullie dit document op dinsdag in België ontvingen. Ter verklaring voor het feit dat zij volkomen onwetend is wat betreft de periode wanneer deze brief verstuurd werd stelt uw zuster dat de datum op de brief in de maankalender of Arabische kalender werd opgesteld. Wanneer het CGVS informeert of zij de datum op de brief probeerde om te zetten naar haar eigen (Perzische) kalender antwoordt uw zuster niet op de vraag maar stelt zij dat de vriend van uw vader geen details kon vertellen over de brief omdat de telefoon in Afghanistan afgeluisterd wordt (cgvs A.M., p.5-6). Dat u en uw zuster geheel niet in staat zijn de ontvangstdatum van deze dreigbrief in de tijd te situeren en de op de dreigbrief vermelde datum niet omgezet hebben naar de in Afghanistan gebruikte kalender of de in het Westen gebruikte Gregoriaanse kalender ondergraaft in bijzonder ernstige mate uw beweemde vrees voor de taliban vanwege uw vermeende bekering.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien nergens dat een verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. U stelt tijdens het gehoor expliciet niet bekeerd te zijn (cgvs p.4). Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst. Voor zover er, zoals u verklaart, in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het Christendom, dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Het voorgaande laat toe te stellen dat ook op basis van uw verklaringen over uw verblijf in een kerk niet kan worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees of reëel risico.

Na uw eerste gehoor in het kader van uw huidige asielaanvraag legde uw advocaat een schrijven neer waarin melding gemaakt wordt van een reportage die u samen met twee vrienden maakte over Afghaanen die in België in een kerk verblijven. Deze reportage werd gepubliceerd op de Youtubepagina van de vriend die meewerkte aan deze reportage. Naar aanleiding van de publicatie van deze reportage zou u bedreigingen hebben ontvangen. U werd door het CGVS uitgenodigd om op 19 februari 2015 deze nieuwe feiten toe te lichten.

Tijdens dit tweede gehoor verklaart u drie van uw bedreigers persoonlijk te kennen namelijk F.R., N.R. en M.D.. F.R. en zijn broer N.R. zijn zonen van de schoonbroer van uw oom langs vaderskant. M.D. is een neef langs vaderskant. Betreffende de bedreiging door F.R. dient te worden opgemerkt dat deze verwijst naar uw anti-islamitische activiteiten in het verleden (cgvs 19.02.2015, p.6), met name uw vermeende bekering tot het christendom en de problemen die u daardoor ondervonden zou hebben met uw familieleden, en de moord op uw familieleden langs vaderskant (cgvs 19.02.2015, p.7). Over de bedreiging door uw neef M.D. stelt u dat hij boos is op u en uw gezinsleden omdat zijn moeder gedood werd door de mannen van T.K. en daarom in zijn commentaar verwijst naar de schaamte die u naar de familie bracht (cgvs 19.02.2015, p.9). Hierover werd supra reeds opgemerkt dat het CGVS noch in uw eerdere asielaanvragen noch in uw huidige asielaanvraag enig geloof gehecht heeft aan uw verklaringen betreffende uw problemen met een crimineel met de naam T.K. zodat er evenmin geloof gehecht worden aan de gevolgen van de problemen, waaronder de moorden op uw tante en uw oom en zodat er evenmin geloof gehecht worden aan de beweringen van en uw gezinsleden dat de mullah die de begrafenis van uw oom leidde uw familieleden tegen jullie opzette omdat u het islamitisch geloof zou hebben verlaten. De vaststelling dat uw familieleden verwijzen naar deze ongeloofwaardige problemen doet dan ook het ernstige vermoeden ontstaan dat deze bedreigingen een gesolliciteerd en gefabriceerd karakter vertonen.

Wanneer het CGVS tijdens het gehoor bovendien opmerkt dat uw neef M.D. niet alleen als tolk voor de Amerikaanse ambassade werkte maar op zijn Facebookprofiel de Afghaanse nationale politie, het Afghaans nationaal leger, het US Central Command, EU VISA, USAID en de Afghaanse geheime dienst NDS aanprijst en u vraagt waarom iemand met een dergelijk profiel u zou willen doden louter omdat u een reportage draaide in een kerk verwijst u opnieuw naar de - ongeloofwaardige - moord op zijn moeder. U vult verder aan dat het bijzonder moeilijk is om iemands drijfveren te kennen en stelt dat u sinds het verlaten van Afghanistan geen contact meer heeft met uw neef (cgvs 19.02.2015, p.10). Tijdens uw eerste gehoor in het kader van uw huidige aanvraag beweemde u echter nog wel degelijk contact te hebben met deze neef. U verklaarde dat hij u een artikel over de situatie van vrouwen in Afghanistan doorstuurde en dat jullie een erg goed band hebben. Uw neef zou, tegen het advies van zijn vader in, ook nog contact met jullie hebben gezocht na de dood van zijn moeder (cgvs 10.07.2014, p.8-

9). De vaststelling dat uw antwoord op de opmerking van het CGVS betreffende het profiel van uw neef weinig overtuigt en de constatering dat u leugenachtige verklaringen aflegt betreffende de contacten met uw neef schragen de hiervoor opgeworpen bedenking aangaande het gesolliciteerd en gefabriceerd karakter van de door u voorgelegde bedreigingen. Voorgaande vaststellingen ondergraven bijkomend ook de bewijswaarde van de andere door u voorgelegde bedreigingen op het Youtubekanaal van uw vriend. Gezien de anonimiteit van het internet kan immers eender wie een profiel aanmaken op een sociale netwerksite onder een valse identiteit en hiermee (gesolliciteerde) bedreigingen uiten.

Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende deze andere bedreigingen niet overtuigen. U stelt uw andere bedreigers op het Youtubeprofiel van uw vriend niet te kennen (cgvs 19.02.2015, p.11). Het is dan ook opmerkelijk dat u verklaart de internetprofielen van deze bedreigers niet te hebben bekeken (cgvs 19.02.2015, p.8). U controleerde evenmin of deze profielen al dan niet recent werden opgemaakt (cgvs p.11). U stelt hierover dat u zich niet in de positie bevindt hiernaar onderzoek te doen (cgvs 19.02.2015, p.8). Deze bewering kan echter niet overtuigen. U verklaarde immers actief te zijn als burgerjournalist en toegang te hebben tot internet (cgvs 10.07.2014, p.5). Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u de intellectuele en technische capaciteiten bezit om een reportage te draaien en deze op het internet te publiceren.

Wanneer het CGVS informeert wie er zich achter het profiel G.N. bevindt, één van de personen die bedreigingen uitte op het Youtubekanaal van uw vriend, stelt u dit niet te weten. U bent er evenmin van op het hoogte of deze persoon zich in Afghanistan bevindt of in het buitenland (cgvs 19.02.2015, p.12). Gevraagd of u weet waar A.A. woont antwoordt u ontkennend. Wanneer de protection officer van het CGVS u er op wijst dat het slechts enkele minuten zoekwerk vraagt om uit te vinden dat deze persoon zich in het Verenigd Koninkrijk bevindt en bovendien op zijn Youtubeprofiel berichten publiceert aangaande religieuze tolerantie in Afghanistan en u vraagt of deze persoon een bedreiging zou vormen in geval van terugkeer naar Afghanistan verwijst u enkel naar een mogelijke bedreiging in België gezien hij zich in een buurland bevindt en verwijst u verder naar de andere bedreigingen op het Youtubeprofiel van uw vriend (cgvs 19.02.2015, p.8-9). De door uw advocaat in zijn schrijven van 23 januari 2015 geciteerde S.J. verklaart op zijn profielpagina op de sociale netwerksite "GOOGLE+", welke verbonden is aan zijn Youtubeprofiel, in New York te wonen. Op zijn Youtubeprofiel beveelt deze persoon overigens een nederlandstalige voorlichtingsfilmje tegen pesten aan, waaruit kan worden afgeleid dat hij op zijn minst een basiskennis Nederlands heeft en dus enige tijd in het Nederlands taalgebied heeft verbleven. Uit het Youtubeprofiel van "D.1", die negatieve commentaar in het Pasjtoe uitte (cgvs 19.02.2015, p.7), blijkt dat de persoon achter dit profiel eveneens het Nederlands goed beheerst en commentaar levert op Nederlandse aangelegenheden. Aangaande de bedreiging die onder de naam "D.O." gepubliceerd werd dient vastgesteld te worden dat deze in het Engels werd geschreven waardoor allerminst afgeleid kan worden dat achter deze bedreiging een Afghaan schuilgaat die u in geval van terugkeer naar Kaboel zou moeten vrezen. De vaststelling dat u niet het minste onderzoek deed naar de personen achter deze profielen ondergraaft in bijzonder ernstige mate de geloofwaardigheid van uw bewering deze personen te vrezen in geval van terugkeer naar uw land van herkomst. Van iemand die verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst omdat hij bedreigd werd mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij op zijn minst enige moeite doet te onderzoeken of zijn bedreigers in dit land al of niet een reëel risico kunnen vormen. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat er na uw tweede gehoor in het kader van uw huidige aanvraag geen enkele commentaar meer werd gepubliceerd op deze reportage wat andermaal een aanwijzing is dat de door u aangehaalde negatieve reacties en commentaren een gesolliciteerd karakter vertonen. Wat de onder de namen "M.S." en "S.420" gepubliceerde commentaren betreft kan nog worden opgemerkt dat dit slechts negatieve opmerkingen betreffen maar geen bedreigingen (cgvs 19.02.2015, p.7).

Ten slotte verklaart u tijdens uw tweede gehoor in het kader van uw huidige asielaanvraag nog drie dreigtelefoons te hebben ontvangen vanuit Afghanistan. Ter staving van deze dreigtelefoons legt u een blad neer waarop drie telefoonnummers getypt staan die beginnen met de Afghaanse landcode. De eerste dreigtelefoon zou uitgegaan zijn van de echtgenote van uw oom langs vaderskant voorafgaand aan de publicatie van de reportage over de migranten in de kerk (cgvs 19.02.2015, p.3). Na de publicatie van de reportage zou u nog twee andere dreigtelefoons hebben ontvangen, waaronder één van de schoonbroer van uw oom die verwees naar de moord op uw tante en uw oom (cgvs 19.02.2015, p.3-4). Betreffende de problemen die u en uw gezinsleden met uw familie in Afghanistan zouden kennen vanwege de moord op uw tante en uw oom door de mannen van T.K. werd hiervoor reeds gesteld dat daaraan geen enkel geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw bewering dat u en uw gezinsleden door uw tante en de schoonbroer van uw oom telefonisch bedreigd werden. Betreffende de derde dreigtelefoon waarover u verklaart dat u door een onbekende man opgebeld werd die u en uw vader ervan beschuldigde ongelovigen te zijn en jullie met de dood bedreigde (cgvs 19.02.2015, p.4) dient te worden opgemerkt dat supra reeds werd vastgesteld dat aan jullie beweerde problemen met jullie omgeving in Afghanistan en de taliban vanwege jullie

vermeende bekering geen enkel geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u door een onbekende man telefonisch bedreigd werd vanwege deze vermeende bekering. Het eenvoudigweg neerleggen van telefoonnummers die beginnen met de Afghaanse landcode levert allerm minst het bewijs dat u bedreigd werd door iemand die een van deze telefoonnummers gebruikte.

Uw verklaringen betreffende uw asielmotieven zijn ongeloofwaardig zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. De krantenartikelen en persberichten die u neerlegt betreffende de algemene situatie van vrouwen in Afghanistan hebben geen betrekking op uw beweerde persoonlijke problemen in geval van terugkeer naar uw land van herkomst. Het attest van het CVO dd. 17.06.2014 betreft een cursus Nederlands in België en heeft geen betrekking op uw beweerde problemen in uw land van herkomst. Het attest van "Noticias" bevestigt eveneens uw deelname aan een cursus en aan de demonstraties voor Afghanen zonder wettig verblijf in België maar heeft evenmin betrekking op uw beweerde problemen in Afghanistan. De twee cd-roms, de zestien foto's en het pamflet "protection for Afghans" bevestigen uw deelname aan de hiervoor genoemde demonstraties en kerkbezetting maar staven uw beweerde problemen die u omwille van deze activiteiten zou kennen in uw thuisland niet. Het door u neergelegde persartikel betreffende de moord op een Afghaanse journalist heeft geen betrekking op uw beweerde persoonlijke problemen in geval van terugkeer naar Afghanistan en ondersteunt uw asielaanvraag niet. Ook het door u overgemaakte artikel betreffende de doodstraf die een Afghaanse bekeerling ontvangen zou hebben wijzigt bovenstaande conclusie niet. Dit artikel betreft immers een persoon die zich daadwerkelijk bekeerde tot het christendom wat in casu niet het geval is.

Verder legde u in het kader van uw derde en huidige asielaanvraag een anoniem document neer dat voor u werd opgesteld en waarin wordt geargumenteed dat uw derde asielerzoek in overweging dient te worden genomen omdat u zou behoren tot de sociale groep van jongens en mannen 'of fighting age' die volgens het UNHCR een potentieel risico profiel zou uitmaken. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw huidige asielaanvraag op 24 maart 2014 in overweging werd genomen. Verder dient te worden opgemerkt dat deze UNHCR richtlijn melding maakt van rekrutering "In areas where AGE s exercise effective control" wat in het geval van uw regio van herkomst, de hoofdstad Kaboel, niet het geval is. De verwijzing in het document dat u neerlegt naar de mogelijkheid van gedwongen rekrutering van jonge jongens en mannen volstaat dan ook niet om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft de algemene dreigbrief van de taliban dient opgemerkt te worden dat deze brief niet aan u of uw gezinsleden gericht was. Inzake de aan u en uw gezinsleden gerichte dreigbrief uitgaand van de taliban die naar uw woning in Kaboel werd verstuurd werden hiervoor reeds de nodige bedenkingen geuit. Daarenboven dient betreffende het politieverslag, het talibanpamflet en de talibandreigbrief te worden opgemerkt dat kopieën geen waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. De brief ter bevestiging van uw problemen werd opgesteld door een vriend van uw vader en vertoont dan ook een duidelijk gesolliciteerd karakter. Wat betreft het attest van de psycholoog dd. 08.07.2014 dat voor u en uw gezinsleden werd opgesteld dient te worden opgemerkt dat medische, laat staan psychosociale, attesten geen bewijs van de oorzaak van de psychische problemen zijn, noch uitsluitel geven omtrent de eventuele invloed van de psychologische problemen op de afgelegde verklaringen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat dergelijk documenten uw asielaanvraag slechts kan ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Aangaande de afdruk van de Youtubepagina van uw vriend en de daarop geuite bedreigingen en het door u neergelegde document met daarop drie telefoonnummers werden hiervoor reeds de nodige bedenkingen geuit."

Aangezien er in het kader van het asielerzoek van uw zoon geen geloof kan worden gehecht aan jullie beweringen inzake jullie vrees bij terugkeer naar Afghanistan kan er op basis van deze elementen logischerwijze in uw land van herkomst evenmin worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van

de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheids personeel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kaboel. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kaboel in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op

overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kaboel bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De verwijzing in het anonieme voor u opgemaakte document dat u neerlegt naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de stelling dat een wetenschappelijk onderzoek van de onderzoeksmethodologie van de Commissaris-generaal in 2008 zou hebben geconcludeerd dat de toenmalige risicobeoordeling niet correct zou zijn geweest, volstaat geenszins om de actuele beoordeling van de specifieke veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de Commissaris-generaal te weerleggen. De andere door u overgemaakte persartikelen betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan en het reisadvies uitgaande van het Franse Ministerie van Buitenlandse Zaken dateren van voor de huidige beoordeling van de veiligheidssituatie door Cedoca en wijzigen bovenstaande conclusie evenmin.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 27 van het KB van 11 "maart" 2003, van artikel 8.2 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna; EVRM), van de "algemene motiveringsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In de weergave van de feiten in onderhavig verzoekschrift wordt onder meer gesteld als volgt:

"Op 4 september 2015 had verzoekende partij een consultatie met haar raadsman waarin hen nogmaals gevraagd werd of zij zeker zijn dat hun asielrelaas zoals ze het steeds verteld hebben wel klopt. De consultatie die daarop volgde legde verzoekende partij uit dat zij effectief over bepaalde aspecten van hun relaas gelogen hebben om het meer sluitend te maken. Verder hebben zij ook bepaalde informatie achter gehouden. Zij begrijpen dat het hun verantwoordelijkheid is om zelf de correcte feiten die aan hun vrees ten gronde liggen naar voren te brengen maar voeren aan dat zij eerst slecht advies hadden gekregen, en daarna te bang waren voor hun geloofwaardigheid om nog hun werkelijke relaas te geven. Uit wat zij aan hun raadsman verklaard hebben kan het volgende worden afgeleid.

1. M.A.A. is in 1344 begonnen aan een politieopleiding die hij in 1347 afrondde. Hij werkte als agent in Kapisa en in Panshir. Hij heeft in Tagab als commandant gewerkt, en ook in Shakar Darah en in Oba. Hij heeft cursussen criminologie gevolgd en werd plaatsvervanger van de korpschef in Herat. Na de

revolutie van 1357 heeft hij gewerkt als voorzitter bij het ministerie van Binnenlandse Zaken, en ook bij personeelszaken op hetzelfde ministerie. Tot het jaar 1365 heeft hij onderzoek gedaan naar drugscriminaliteit. Vanaf 1366 heeft hij gewerkt op strafzaken in Takhar, waar Shah Massoud erg actief was. In 1370 vroeg hij een overplaatsing naar Kaboel. De mujaheddin werden steeds sterker en kort daarna namen ze Takhar in en viel de regering. Met de heer A. werden duizenden anderen werkloos. Hij wilde een inkomen dus kleepte zich als een mujahid en liet zijn baard groeien. Hij opende een juwelenzaak. De heer A. zijn verleden als politieambtenaar kwam niet meer naar boven. Hij bracht het ook niet op. Éénmaal werd hij herkend en vervolgens bedreigd door A.B.S., een belangrijke man bij A.S.M. die gearresteerd werd door het werk van de heer A.. S. is daarna politiechef van Kaboel geworden onder het nieuwe regime en is momenteel provinciegouverneur van Parwan.

2. A.Y.A., de oudste zoon van M.A.A. stond meestal in de juwelierszaak. In 1388 werd de winkel overvallen door 3 gewapende mannen en werd Y. doodgeschoten. Hij werd dus niet ontvoerd of gedood door T.K..

3. T.K. was een oudere man die reeds gehuwd was. Hij vroeg verzoekende partij haar hand maar dit verzoek wees de familie af omdat zij wisten dat M. anders zelfmoord zou plegen. T.K. had reeds overal verkondigd dat hij verzoekende partij zou huwen en maakte daarop dat verzoekende partij haar familie een erg slechte naam kreeg.

4. De dood van verzoekende partij haar oom en tante gebeurde naar aanleiding van problemen tussen juweliers onderling en heeft geen verband met T.K..

Verzoekende partij voegt foto's toe van de heer A. in uniform, hun huwelijksfoto, en schriftelijke verklaringen om dit relaas te staven (bijlage 2, 3, 4, 5 en 6)."

Vervolgens geeft verzoekster toe dat zij enkele belangrijke aspecten van haar asielrelaas verkeerd heeft voorgesteld en enkele zaken heeft verzwegen. Zij stelt dat een smokkelaar haar en haar gezin had gezegd dat het beter was niet op te brengen dat haar echtgenoot vroeger politieagent was, alsook dat het een goed idee was om de dood van Y. en van hun familieleden te koppelen aan de problemen met T.K.. Dit neemt volgens haar niet weg dat een deel van wat zij en haar gezin verklaarden, wél waar is en mee in rekening dient te worden gebracht. Zij verwijst naar richtlijnen van UNHCR inzake geloofwaardigheidsonderzoek. Zij voert aan dat T.K. wel degelijk om de hand van haar dochter heeft verzocht, maar dat zijn aanzoek werd geweigerd omdat haar gezin vreesde dat haar dochter zelfmoord zou plegen indien zij zouden toestemmen. Hierop leden zij gezichtsverlies en haalden zij zich de woede van T.K. op de hals. T.K. heeft haar echtgenoot echter niet het ziekenhuis in geslagen en was niet verantwoordelijk voor de dood van Y. of die van haar schoonbroer en schoonzus, zo stelt verzoekster. Zij stelt tevens dat zowel Y. als haar schoonbroer en schoonzus werden vermoord, doch de feiten die hieraan ten grondslag liggen zijn een roofoverval en een uit de hand gelopen ruzie tussen juweliers.

Vervolgens stelt verzoekster als volgt in haar verzoekschrift: "De overige twee weigeringsmotieven dienen samen behandeld te worden, gezien ze verbonden zijn. Het standpunt van de verwerende partij zal eerst uiteen gezet worden waarna de punten samen aan bod zullen komen. [...] De motieven met betrekking tot het activisme in België, het verblijf in de kerk en positie de reportage die verzoekende partij haar zoon gemaakt heeft dienen samen behandeld te worden. De vrees voor vervolging berust immers op een complex samenspel van deze elementen."

Verzoekster voert aan dat haar schoonbroer en schoonzus begraven werden en dat deze begrafenissen werd geleid "door een mollah" en dat haar gezin er werd beschuldigd van apostasie. De ongeloofwaardigheid van haar verklaringen met betrekking tot T.K. tast de geloofwaardigheid van haar andere verklaring niet a priori aan, zo meent zij. Wat betreft het verblijf in een kerk, stelt zij dat het feit dat er hierover geen rapport bestaat, niet wilt zeggen dat er geen vervolging om die reden zou kunnen plaatsvinden. "[H]et verblijf in een kerk dient geanalyseerd te worden als onderdeel van de grotere categorie van culturele 'besmetting' en gepercipieerde verwestering van Afghaanse terugkeerders waarvoor wel rapporten bestaan die wijzen op een vervolgingsvrees." Verder meent verzoekster dat in de realiteit het zelden effectief tot een proces wegens apostasie komt en dat beschuldigingen van apostasie ertoe dienen om de bevolking op te zetten tegen de beschuldigten. Zij stelt dat zij niet een vervolging door apostasie door de Afghaanse autoriteiten vreest, maar wel de impulsieve reacties van burens en de bredere gemeenschap. Ter illustratie verwijst zij naar de lynchpartij van F.M., dat volgens haar aantoonde "dat het mogelijk is dat je als vrouw, die nota bene islamitisch recht studeert en een religieuze klacht heeft, door een onbekende man ervan beschuldigd wordt Amerikaans te zijn en een Koran verbrand te hebben, zonder enig bewijs, geslagen, gestenigd, overreden, verminkt en verbrand te worden door een in enkele minuten opgehitste massa zonder dat je de kans krijgt om te verklaren dat je wel degelijk moslim bent. Er dient ook opgemerkt te worden dat de politiediensten hier niet zijn tussengekomen. Het is van belang hierbij op te merken dat de beschuldigingen niet terecht en ook niet

rationeel zijn, en dat er geen rationeel antwoord op mogelijk is." Verzoekster benadrukt dat het verloop van F.M.'s lynchpartij niet uitzonderlijk is en dat er bijzonder veel gewone burgers en voorbijgangers bij waren betrokken. *"Het voorval staat dan ook niet op zichzelf en is exemplarisch."*

Vervolgens wijst verzoekster erop dat zij reeds zes jaar in België is, dat het verblijf van haar zoon in België diens identiteit heeft gevormd en dat diens normenkader niet meer compatibel is met de Afghaanse samenleving. Zij stelt dat haar zoon het psychisch erg moeilijk had om te leven in Kabul. Zij voert aan dat haar zoon zijn meer seculiere en kritische mening over de islam, vrouwenrechten en interreligieus respect actief wenst te delen. Hieraan voegt zich volgens haar toe dat haar zoon in de voorbije zes jaar zijn roeping heeft gevonden als journalist. Tevens stelt verzoekster als volgt in haar verzoekschrift: *"Verzoekende partij haar zoon wordt geacht als mannelijk familielid te waken over de eer van M. en de eer van de familie. Zowel haar zoon als dochter geven aan niet opnieuw die onderdrukking van de vrouw te kunnen overnemen. Verzoekende partij verwijst naar de rapporten aangaande de positie van de Afghaanse vrouw en de behandeling van haar dochter die bij haar verzoekschrift werden neergelegd. Uit die rapporten bleek duidelijk dat van haar zoon als mahram wordt verwacht dat hij instaat voor de eer van zijn zus. Indien zij dit niet doen overtreden ze de Afghaanse mores en lopen ze een ernstig risico op vervolging. Verzoekende partij haar zoon is een jonge Afghaanse man, die op erg jonge leeftijd naar hier is gekomen en reeds zes jaar in het Westen verbleven heeft. Zijn culturele en maatschappelijke visie zijn op een fundamentele wijze veranderd. Daarenboven heeft hij hier in de kerk verbleven en er ook een documentaire over gemaakt. Verzoekende partij verwijst naar de redenering en rapporten met betrekking tot de verwestering van haar zoon zoals die in zijn verzoekschrift werden uiteengezet."*

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoekster aan dat het nodig is dat door de asielinstanties een transparant oordeel wordt geveld, waaruit duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de persoonlijke en algemene situatie, met de materiële en immateriële impact van het geweld, met het aantal burgerslachtoffers, met de sociaal-economische impact, *et cetera*. Momenteel gebeurt dit volgens haar niet. Zij verwijst naar een rapport van UNAMA van augustus 2015 waaruit volgens haar blijkt dat de meeste burgerslachtoffers vallen bij "gerichte aanvallen" en dat het dus om veralgemeend en willekeurig geweld gaat. *"Of er nu een duidelijk doelwit is of niet doet niets af aan de geweldsgraad voor burgerslachtoffers. Het is een fictieve indicator."* Verzoekster wijst op het hoge aantal IDP's in Kabul. Het is haar verder niet duidelijk waarom haar psychologische problemen niet in de beoordelingen werden betrokken. Tevens meent zij dat de door verweerder gebruikte informatie achterhaald is en wijst zij erop dat uit het UNAMA-rapport blijkt dat er een stijging werd vastgesteld van het aantal burgerslachtoffers bij aanvallen van AGE's van 78% en dat gerichte aanslagen de hoofdoorzaak zijn van burgerslachtoffers. Onder verwijzing naar een aantal artikelen stelt verzoekster dat er sinds het verstrijken van de eerste zes maanden van 2015 nog 582 burgerslachtoffers zijn bijgekomen. *"Deze informatie werpt een geheel verschillend licht op de veiligheidssituatie voor burgers in de Afghaanse hoofdstad. De nieuwe cijfers wijzen qua burgerslachtoffers op een enorme onveiligheid in Kaboel. Gelet op verzoekende partij haar kwetsbaarheid zou haar op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus moeten worden toegekend."*

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bundel met 16 stukken.

Per drager brengt verweerder op 3 december 2015 samen met een aanvullende nota de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul"* van 19 november 2015 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Er dient op gewezen dat in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van de commissaris-generaal van 17 juni 2010, bevestigd bij 's Raads arrest nummer 50 541 van 29 oktober 2010. Gelet op de devolutieve werking van het beroep tegen voormelde beslissing van 17 juni 2010, kwam voormeld arrest van 29 oktober 2010 in de plaats van deze beslissing. Dit arrest heeft bovendien kracht van gewijsde en stelde de ongeloofwaardigheid vast van het aangevoerde asielrelaas.

Tevens dient erop gewezen dat in het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag opnieuw werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van de commissaris-generaal van 28 november 2012, bevestigd bij 's Raads arrest nummer 101 722 van 25 april 2013. Gelet op de devolutieve werking van het beroep tegen voormelde beslissing van 28 november 2010, kwam voormeld arrest van 25 april 2013 in de plaats van de beslissing 28 november 2012. Dit arrest heeft bovendien kracht van gewijsde en stelde de ongeloofwaardigheid vast van het aangevoerde asielrelaas.

In het kader van onderhavige, derde asielaanvraag voerde verzoekster zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken, als tijdens haar gehoor op het CGVS opnieuw dezelfde asielmotieven aan als deze die zij in het kader van haar eerste twee asielaanvragen aanvoerde en voegde zij hieraan toe dat een schoonzus van haar, die samen met een schoonbroer de leegstaande woning in Kabul betrok, werd vermoord, evenals een andere schoonbroer die in Kabul verbleef, beiden vermoedelijk door T.K. en zijn aanhangers. Tevens haalde zij aan dat zij door haar Afghaanse familieleden, de Afghaanse overheid en de taliban ervan verdacht zou worden bekeerd te zijn tot het christendom omwille van haar verblijf in een kerk in België.

In onderhavig verzoekschrift leest de Raad evenwel dat verzoekster plots stelt dat zij over een aantal belangrijke zaken van haar asielrelaas heeft gelogen en een aantal andere zaken heeft verzwegen, en dit op aanraden van een smokkelaar. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Verzoekster werd er van bij de aanvang van haar eerste asielprocedure op gewezen dat het zeer belangrijk is dat zij de waarheid vertelt. Dat verzoekster plots in het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal in het kader van haar derde asielaanvraag plots met een gewijzigde versie van haar eerdere asielrelaas komt, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid, alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen asielmotieven. Dit klemt des te meer daar verzoekster er niet in slaagt een afdoende verklaring te bieden voor haar beweerde eerdere leugenachtige verklaringen en verzwijgingen. Dat zij en haar gezinsleden de waarheid niet vertelden op aanraden van een smokkelaar is immers niet aannemelijk, gelet op het feit dat er hen van bij de aanvang van hun asielprocedure op werd gewezen dat het zeer belangrijk is dat zij de waarheid vertellen. De stukken die verzoekster bijbrengt ter staving van haar "nieuwe asielrelaas" (verzoekschrift, stukken 2-6) doen aan het voorgaande geen afbreuk. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke

bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Foto's hebben daarenboven geen bewijswaarde, gelet op de manipuleerbaarheid ervan betreffende plaats en tijd. De verschillende verklaringen van haar en haar gezinsleden (stukken 3-6) hebben bovendien duidelijk een gesolliciteerd karakter en vormen geenszins een objectieve bron.

Waar verzoekster verwijst naar haar verblijf in een kerk, aanvoert dat een beschuldiging van apostasie dient om groepen op te zetten tegen de beschuldigten en ter illustratie verwijst naar het geval van F.M., dient erop gewezen dat verzoekster nalaat een concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen blijken waarom men de bevolking in Afghanistan tegen haar en haar gezin zou willen opzetten. Opnieuw kan herhaald worden dat haar leugenachtige verklaringen en het feit dat zij zaken zou hebben verzwegen, in ernstige mate afbreuk doet aan haar algehele geloofwaardigheid, alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen asielmotieven. Daarenboven toont zij niet aan dat men in Afghanistan op de hoogte is van haar verblijf in een kerk. Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat het louter verblijven in een kerk op zich niet leidt tot vervolging in Afghanistan. Waar verzoekster beweert dat deze informatie te specifiek en concreet is, komt zij niet verder dan het louter tegenspreken van deze informatie en van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder een stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald is, hetgeen geen dienstig verweer is. Verder verwijst zij slechts naar algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon, terwijl zij de door haar aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Voorts toont zij geenszins aan dat zij zich in een gelijkaardige situatie zou bevinden als F.M..

Tevens kan dienstig verwezen worden naar de volgende pertinente motivering in de bestreden beslissing: *“Vooreerst kan worden opgemerkt dat u noch uw vader er tijdens het gehoor voor het CGVS in slagen duidelijk aan te wijzen wie jullie binnen de familie vrezen. Wanneer het CGVS u confronteert met de vaststelling dat u nogal vaag stelt uw omgeving in Afghanistan te vrezen en u uitnodigt te vertellen wie u concreet vreest stelt u expliciet geen namen te kunnen noemen. Ook uw vader verklaart niet te weten wie hij exact vreest binnen de familie wanneer hem deze vraag gesteld wordt. Zowel uw vader als u verwijzen daarna naar de begrafenis van uw oom en stellen de daar aanwezige familie en kennissen te vrezen omdat de mullah die de begrafenis leidde jullie beschuldigde van apostasie (cgvs A.A.K. 10.07.2014, p.9 en cgvs A.M.A., p.8-9). Betreffende deze laatste bewering dient dan weer te worden opgemerkt dat het CGVS in uw eerdere noch in uw huidige asielaanvraag enig geloof gehecht heeft aan uw verklaringen betreffende uw problemen met een crimineel met de naam T.K.. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die daaruit volgden zoals de moord op uw oom en zijn begrafenis zodat er evenmin geloof gehecht worden aan de beweringen van uw gezinsleden dat de mullah die de begrafenis leidde uw familieleden tegen jullie opzette omdat u en uw gezinsleden het islamitisch geloof zouden hebben verlaten.*

Verder verklaart u ook de taliban te vrezen omdat zij jullie ervan zouden verdenken bekeerd te zijn na jullie verblijf in een kerk. U legt in dit kader een dreigbrief neer die de taliban naar jullie huis in Kaboel stuurde. De geloofwaardigheid van uw bewering dat de taliban u en uw familieleden ervan verdenken het islamitische geloof te hebben verlaten en daarop een dreigbrief naar uw woning in Kaboel stuurde wordt in ernstige mate ondergraven door de vaststelling dat u de ontvangstdatum van de dreigbrief geheel niet in de tijd kan situeren en dat u evenmin de op de brief vermelde datum heeft omgezet naar de Afgaanse kalender (cgvs 10.06.2014, p.6-7). Van iemand die asiel aanvraagt in een ander land omdat hij of zij vervolging vreest in het land van herkomst en ter staving van deze vrees een dreigbrief voorlegt mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij de ontvangstdatum van deze brief in zijn thuisland ongeveer in de tijd kan situeren en dat men inspanningen levert om deze informatie te bekomen. Ook uw zuster blijkt geen idee te hebben wanneer deze dreigbrief verstuurd werd. Zij weet enkel te vertellen dat jullie dit document op dinsdag in België ontvingen. Ter verklaring voor het feit dat zij volkomen onwetend is wat betreft de periode wanneer deze brief verstuurd werd stelt uw zuster dat de datum op de brief in de maankalender of Arabische kalender werd opgesteld. Wanneer het CGVS informeert of zij de datum op de brief probeerde om te zetten naar haar eigen (Perzische) kalender antwoordt uw zuster niet op de vraag maar stelt zij dat de vriend van uw vader geen details kon vertellen over de brief omdat de telefoon in Afghanistan afgeluisterd wordt (cgvs A.M., p.5-6). Dat u en uw zuster geheel niet in staat zijn de ontvangstdatum van deze dreigbrief in de tijd te situeren en de op de dreigbrief vermelde datum niet omgezet hebben naar de in Afghanistan gebruikte kalender of de in het Westen gebruikte Gregoriaanse kalender ondergraaft in bijzonder ernstige mate uw beweerd vrees voor de taliban vanwege uw vermeende bekering.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien nergens dat een verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afgaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier).

De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. U stelt tijdens het gehoor expliciet niet bekeerd te zijn (cgvs p.4). Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst. Voor zover er, zoals u verklaart, in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het Christendom, dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Het voorgaande laat toe te stellen dat ook op basis van uw verklaringen over uw verblijf in een kerk niet kan worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees of reëel risico.

Na uw eerste gehoor in het kader van uw huidige asielaanvraag legde uw advocaat een schrijven neer waarin melding gemaakt wordt van een reportage die u samen met twee vrienden maakte over Afghanen die in België in een kerk verblijven. Deze reportage werd gepubliceerd op de Youtubepagina van de vriend die meewerkte aan deze reportage. Naar aanleiding van de publicatie van deze reportage zou u bedreigingen hebben ontvangen. U werd door het CGVS uitgenodigd om op 19 februari 2015 deze nieuwe feiten toe te lichten.

Tijdens dit tweede gehoor verklaart u drie van uw bedreigers persoonlijk te kennen namelijk F.R., N.R. en M.D.. F.R. en zijn broer N.R. zijn zonen van de schoonbroer van uw oom langs vaderskant. M.D. is een neef langs vaderskant. Betreffende de bedreiging door F.R. dient te worden opgemerkt dat deze verwijst naar uw anti-islamitische activiteiten in het verleden (cgvs 19.02.2015, p.6), met name uw vermeende bekering tot het christendom en de problemen die u daardoor ondervonden zou hebben met uw familieleden, en de moord op uw familieleden langs vaderskant (cgvs 19.02.2015, p.7). Over de bedreiging door uw neef M.D. stelt u dat hij boos is op u en uw gezinsleden omdat zijn moeder gedood werd door de mannen van T.K. en daarom in zijn commentaar verwijst naar de schaamte die u naar de familie bracht (cgvs 19.02.2015, p.9). Hierover werd supra reeds opgemerkt dat het CGVS noch in uw eerdere asielaanvragen noch in uw huidige asielaanvraag enig geloof gehecht heeft aan uw verklaringen betreffende uw problemen met een crimineel met de naam T.K. zodat er evenmin geloof gehecht worden aan de gevolgen van de problemen, waaronder de moorden op uw tante en uw oom en zodat er evenmin geloof gehecht worden aan de beweringen van en uw gezinsleden dat de mullah die de begrafenis van uw oom leidde uw familieleden tegen jullie opzette omdat u het islamitisch geloof zou hebben verlaten. De vaststelling dat uw familieleden verwijzen naar deze ongeloofwaardige problemen doet dan ook het ernstige vermoeden ontstaan dat deze bedreigingen een gesolliciteerd en gefabriceerd karakter vertonen.

Wanneer het CGVS tijdens het gehoor bovendien opmerkt dat uw neef M.D. niet alleen als tolk voor de Amerikaanse ambassade werkte maar op zijn Facebookprofiel de Afghaanse nationale politie, het Afghaans nationaal leger, het US Central Command, EU VISA, USAID en de Afghaanse geheime dienst NDS aanprijst en u vraagt waarom iemand met een dergelijk profiel u zou willen doden louter omdat u een reportage draaide in een kerk verwijst u opnieuw naar de - ongeloofwaardige - moord op zijn moeder. U vult verder aan dat het bijzonder moeilijk is om iemands drijfveren te kennen en stelt dat u sinds het verlaten van Afghanistan geen contact meer heeft met uw neef (cgvs 19.02.2015, p.10). Tijdens uw eerste gehoor in het kader van uw huidige aanvraag beweerde u echter nog wel degelijk contact te hebben met deze neef. U verklaarde dat hij u een artikel over de situatie van vrouwen in Afghanistan doorstuurde en dat jullie een erg goed band hebben. Uw neef zou, tegen het advies van zijn vader in, ook nog contact met jullie hebben gezocht na de dood van zijn moeder (cgvs 10.07.2014, p.8-9). De vaststelling dat uw antwoord op de opmerking van het CGVS betreffende het profiel van uw neef weinig overtuigt en de constatering dat u leugenachtige verklaringen aflegt betreffende de contacten met uw neef schragen de hiervoor opgeworpen bedenking aangaande het gesolliciteerd en gefabriceerd karakter van de door u voorgelegde bedreigingen. Voorgaande vaststellingen ondergraven bijkomend ook de bewijswaarde van de andere door u voorgelegde bedreigingen op het Youtubekanaal van uw vriend. Gezien de anonimiteit van het internet kan immers eender wie een profiel aanmaken op een sociale netwerksite onder een valse identiteit en hiermee (gesolliciteerde) bedreigingen uiten.

Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende deze andere bedreigingen niet overtuigen. U stelt uw andere bedreigers op het Youtubeprofiel van uw vriend niet te kennen (cgvs 19.02.2015, p.11). Het is dan ook opmerkelijk dat u verklaart de internetprofielen van deze bedreigers niet te hebben bekeken (cgvs 19.02.2015, p.8). U controleerde evenmin of deze profielen al dan niet recent werden opgemaakt (cgvs p.11). U stelt hierover dat u zich niet in de positie bevindt hiernaar onderzoek te doen (cgvs 19.02.2015, p.8). Deze bewering kan echter niet overtuigen. U verklaarde immers actief te zijn als burgerjournalist en toegang te hebben tot internet (cgvs 10.07.2014, p.5).

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u de intellectuele en technische capaciteiten bezit om een reportage te draaien en deze op het internet te publiceren.

Wanneer het CGVS informeert wie er zich achter het profiel G.N. bevindt, één van de personen die bedreigingen uitte op het Youtubekanaal van uw vriend, stelt u dit niet te weten. U bent er evenmin van op het hoogte of deze persoon zich in Afghanistan bevindt of in het buitenland (cgvs 19.02.2015, p.12). Gevraagd of u weet waar A.A. woont antwoordt u ontkennend. Wanneer de protection officer van het CGVS u er op wijst dat het slechts enkele minuten zoekwerk vraagt om uit te vinden dat deze persoon zich in het Verenigd Koninkrijk bevindt en bovendien op zijn Youtubeprofiel berichten publiceert aangaande religieuze tolerantie in Afghanistan en u vraagt of deze persoon een bedreiging zou vormen in geval van terugkeer naar Afghanistan verwijst u enkel naar een mogelijke bedreiging in België gezien hij zich in een buurland bevindt en verwijst u verder naar de andere bedreigingen op het Youtubeprofiel van uw vriend (cgvs 19.02.2015, p.8-9). De door uw advocaat in zijn schrijven van 23 januari 2015 geciteerde S.J. verklaart op zijn profielpagina op de sociale netwerksite "GOOGLE+", welke verbonden is aan zijn Youtubeprofiel, in New York te wonen. Op zijn Youtubeprofiel beveelt deze persoon overigens een nederlandstalige voorlichtingsfilmpje tegen pesten aan, waaruit kan worden afgeleid dat hij op zijn minst een basiskennis Nederlands heeft en dus enige tijd in het Nederlands taalgebied heeft verbleven. Uit het Youtubeprofiel van "drunenooost1", die negatieve commentaar in het Pasjtoe uitte (cgvs 19.02.2015, p.7), blijkt dat de persoon achter dit profiel eveneens het Nederlands goed beheerst en commentaar levert op Nederlandse aangelegenheden. Aangaande de bedreiging die onder de naam "D.O." gepubliceerd werd dient vastgesteld te worden dat deze in het Engels werd geschreven waardoor allermint afgeleid kan worden dat achter deze bedreiging een Afghaan schuilgaat die u in geval van terugkeer naar Kaboel zou moeten vrezen. De vaststelling dat u niet het minste onderzoek deed naar de personen achter deze profielen ondergraaft in bijzonder ernstige mate de geloofwaardigheid van uw bewering deze personen te vrezen in geval van terugkeer naar uw land van herkomst. Van iemand die verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst omdat hij bedreigd werd mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij op zijn minst enige moeite doet te onderzoeken of zijn bedreigers in dit land al of niet een reëel risico kunnen vormen. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat er na uw tweede gehoor in het kader van uw huidige aanvraag geen enkele commentaar meer werd gepubliceerd op deze reportage wat andermaal een aanwijzing is dat de door u aangehaalde negatieve reacties en commentaren een gesolliciteerd karakter vertonen. Wat de onder de namen "M.S." en "S.420" gepubliceerde commentaren betreft kan nog worden opgemerkt dat dit slechts negatieve opmerkingen betreffen maar geen bedreigingen (cgvs 19.02.2015, p.7).

Ten slotte verklaart u tijdens uw tweede gehoor in het kader van uw huidige asielaanvraag nog drie dreigtelefoons te hebben ontvangen vanuit Afghanistan. Ter staving van deze dreigtelefoons legt u een blad neer waarop drie telefoonnummers getypt staan die beginnen met de Afghaanse landcode. De eerste dreigtelefoon zou uitgegaan zijn van de echtgenote van uw oom langs vaderskant voorafgaand aan de publicatie van de reportage over de migranten in de kerk (cgvs 19.02.2015, p.3). Na de publicatie van de reportage zou u nog twee andere dreigtelefoons hebben ontvangen, waaronder één van de schoonbroer van uw oom die verwees naar de moord op uw tante en uw oom (cgvs 19.02.2015, p.3-4). Betreffende de problemen die u en uw gezinsleden met uw familie in Afghanistan zouden kennen vanwege de moord op uw tante en uw oom door de mannen van T.K. werd hiervoor reeds gesteld dat daaraan geen enkel geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw bewering dat u en uw gezinsleden door uw tante en de schoonbroer van uw oom telefonisch bedreigd werden. Betreffende de derde dreigtelefoon waarover u verklaart dat u door een onbekende man opgebeld werd die u en uw vader ervan beschuldigde ongelovigen te zijn en jullie met de dood bedreigde (cgvs 19.02.2015, p.4) dient te worden opgemerkt dat supra reeds werd vastgesteld dat aan jullie beweerdde problemen met jullie omgeving in Afghanistan en de taliban vanwege jullie vermeende bekering geen enkel geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u door een onbekende man telefonisch bedreigd werd vanwege deze vermeende bekering. Het eenvoudigweg neerleggen van telefoonnummers die beginnen met de Afghaanse landcode levert allermint het bewijs dat u bedreigd werd door iemand die een van deze telefoonnummers gebruikte."

Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift verwijst naar de situatie van haar zoon, dient erop gewezen dat in 's Raads arrest nummer 159 488 van 5 januari 2016 ten aanzien van verzoeksters zoon als volgt werd geoordeeld:

"In onderhavig verzoekschrift verwijst verzoeker slechts naar zijn eigen verklaring (verzoekschrift, stuk 3) teneinde zijn beweerdde gewijzigde houding ten aanzien van de islam, van vrouwenrechten en van interreligieus respect te staven. Deze verklaring kan bezwaarlijk als een objectieve bron worden beschouwd. Verder toont verzoeker geenszins aan dat zijn gewijzigde gedachtegoed in casu dermate zwaarwichtig zou zijn dat er ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel

risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verder kan het feit dat verzoeker in België als vrijwilliger een (foto)reportage maakte voor een magazine op zich evenmin aantonen dat er in casu sprake is van een dergelijke vrees voor vervolging of een dergelijk risico op ernstige schade. Verder spreekt verzoeker de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn journalistieke bezigheden in België enkel tegen zonder deze motivering evenwel aan de hand van concrete elementen te trachten te weerleggen, hetgeen niet dienstig is. Dit klemt des te meer daar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij bedreigd werd omwille van zijn journalistieke bezigheden in België, doch uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt dat deze bedreigingen onder meer gelinkt waren aan T.K., waaromtrent verzoeker in onderhavig verzoekschrift enerzijds stelt dat hij hieromtrent gelogen heeft doch dat niet alles gelogen was en anderzijds niet verduidelijkt waarom hij aangaande T.K. zou bedreigd worden. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient er bovendien op gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Ieder dossier wordt individueel behandeld en de arresten van de Raad hebben geen precedentwaarde. Verzoeker stelling: "Bij een terugkeer naar Afghanistan zou verzoekende partij gezien kunnen worden als 'besmet' door de Westerse waarden" (de Raad onderlijnt) kan niet gezien worden als een concreet element dat in casu sprake is van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals hiervoor uiteengezet."

Waar verzoekster nog verwijst naar de positie van de vrouw in Afghanistan en de onderdanige positie van haar dochter in haar familie, dient erop gewezen dat in 's Raads arrest nummer 159 487 van 5 januari 2016 ten aanzien van verzoeksters dochter als volgt wordt gesteld:

"Vervolgens geeft verzoekster een zeer uitgebreide uiteenzetting over de positie van de vrouw in Afghanistan, de invloed van een verblijf in het Westen voor Afgaanse terugkeerders en de behandeling die haar volgens haar zal te wachten staan ingeval van een terugkeer naar Afghanistan. Verzoekster verwijst dienaangaande naar een uitgebreide reeks rapporten, richtlijnen, onderzoeken, publicaties en artikelen alsook internationale en Europese regelgeving en rechtspraak (verzoekschrift, stukken 7-28). Vooreerst moet dienaangaande worden opgemerkt dat verzoekster haar vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon hiervoor niet voldoende is, zelfs al gaat het om een grote hoeveelheid algemene informatie. De Raad stelt vast dat verzoekster doorheen haar asielrelaas in onderhavig verzoekschrift slechts één element aanhaalt waaruit volgens haar blijkt dat zij als vrouw onderworpen wordt aan een vernederende en mensonwaardige behandeling, namelijk dat zij niet mocht buiten komen zonder mannelijke begeleiding (veelal haar broer). Er dient echter aan herinnerd dat hoger reeds werd gesteld dat het feit dat verzoekster in het verzoekschrift van haar beroep tegen de beslissing in het kader van haar derde asielaanvraag plots met een sterk gewijzigd asielrelaas komt, stelt dat zij gelogen heeft en bepaalde zaken heeft verzwegen, en dit zonder een afdoende verklaring, in zeer ernstige mate afbreuk doet aan haar algehele geloofwaardigheid, alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen asielmotieven. Daarenboven wordt er in de bestreden beslissing terecht op het volgende gewezen: "Hoe dan ook dient betreffende de door u vermelde concrete problemen die u in geval van terugkeer zou ondervinden (niet onbegeleid het huis kunnen verlaten) te worden vastgesteld dat deze op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien kan opgemerkt worden dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde dat u het middelbaar onderwijs afrondde voor uw vertrek uit Afghanistan en u wou inschrijven aan de universiteit van Kaboel. Hieruit kan redelijkerwijs afgeleid worden dat uw familie niet alleen belang hecht aan de opleiding van hun dochter, maar dat u ook een zekere mate van bewegingsvrijheid kende. Aan uw bewering dat u zich pas in België bewust werd van de moeilijke situatie van vrouwen in Afghanistan en u in geval van terugkeer onmogelijk opnieuw zou kunnen conformeren kan dan ook geen geloof worden gehecht." Deze motivering wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. Tevens wijst verweerder er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoekster geen alleenstaande vrouw is, aangezien zij in het gezelschap verkeert van haar familie.

Verder dient erop gewezen dat uit de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 (verzoekschrift, stuk 11) blijkt dat vrouwen het vooral zwaar te verduren hebben in gebieden die onder de controle staan van de taliban en andere AGE's, terwijl verzoekster afkomstig is uit Kabul-stad, een plaats die volgens de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul" van 12 oktober 2015 stevig in handen is van de overheid. Bovendien wordt er in voormelde Guidelines op gewezen dat men rekening dient te houden met de individuele omstandigheden terwijl hoger reeds is komen vast te staan dat verzoekster er niet in slaagt een concreet element aannemelijk

te maken waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van haar positie als vrouw vervolging dient te vrezten.

[...]

Waar verzoekster stelt dat, gelet op haar gewijzigde asielrelaas, de redenering dat geen geloof gehecht kan worden aan de beschuldigingen van de mullah op de begrafenis van haar oom en tante omdat het relaas met betrekking tot T.K. ongeloofwaardig is, niet meer opgaat en dat haar oom en tante wel degelijk begraven en de mullah daar wel degelijk beschuldigingen van apostasie uitte ten aanzien van verzoekster en haar familie, dient er nogmaals op gewezen dat verzoekster nalaat in concreto aan te duiden om welke redenen zij en haar familie valselijk van apostasie zouden worden beschuldigd. Het loutere feit dat zij Afghanistan verlaten hebben, kan op zich niet worden aangenomen als een reden om de bevolking tegen hen op te zetten. Temeer daar uit de door verzoekster bijgebrachte informatie blijkt dat er zich in Kabul veel terugkeerders bevinden. Verder dient erop gewezen dat hoger reeds kwam vast te staan dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters gewijzigde asielrelaas in onderhavig verzoekschrift en dus evenmin aan het feit dat haar oom en tante zouden zijn vermoord. Wat betreft het feit dat verzoekster aanvoert dat zij zich in Kabul als vrouw niet vrij kon verplaatsen en de uitgebreide uiteenzetting over de vrijheid van beweging en de mensenrechtenschendingen ten aanzien van vrouwen in Afghanistan in onderhavig verzoekschrift, dient nogmaals herhaald dat verzoekster middelbaar onderwijs kon volgen en universitaire studies zou aanvatten voor haar vertrek uit Afghanistan, zodat zij niet in concreto aannemelijk maakt dat haar bewegingsvrijheid dermate beperkt zou zijn dat er in casu sprake is van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Evenmin ontwaart de Raad elementen waaruit zou kunnen blijken dat hiervan in casu sprake zou zijn ingeval van verzoeksters terugkeer naar Afghanistan."

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoekster vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend,

willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kaboel. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kaboel in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kaboel bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De verwijzing in het anonieme voor u opgemaakte document dat u neerlegt naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de stelling dat een wetenschappelijk onderzoek van de onderzoeksmethodologie van de Commissaris-generaal in 2008 zou hebben geconcludeerd dat de toenmalige risicobeoordeling niet correct zou zijn geweest, volstaat geenszins om de actuele beoordeling van de specifieke veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de Commissaris-generaal te weerleggen. De andere door u overgemaakte persartikelen betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan en het reisadvies

uitgaande van het Franse Ministerie van Buitenlandse Zaken dateren van voor de huidige beoordeling van de veiligheidssituatie door Cedoca en wijzigen bovenstaande conclusie evenmin."

Uit een lezing van de door verweerder bijgebrachte COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul" van 19 november 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat de hiervoor geciteerde analyse van de veiligheidssituatie in Kabul-stad nog steeds actueel en correct is. De stukken die verzoekster bijbrengt (verzoekschrift, stukken 9-15) zijn niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou zijn. Verzoeksters informatie ligt immers in dezelfde lijn als deze van verweerder. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Verzoekster toont geenszins aan dat er in Kabul-stad een kentering is gekomen in de veiligheidssituatie waarbij willekeurig geweld ten aanzien van burgers wél zou voorkomen. Gelet op deze vaststellingen wordt de hiervoor geciteerde motivering door de Raad tot de zijne gemaakt. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER